

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12. stycznia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (dalej zwana również (...)) wystąpiła przeciwko A. M. o zapłatę kwoty 451,53 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę monitoringu, na podstawie której strona pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się należność główna z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi w kwocie 425,74 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 25,79 zł (pozew, k. 2–3v.).

W dniu 26. stycznia 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 617/17, k. 18). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 4. kwietnia 2017 r. (k. 24).

W dniu 18. kwietnia 2017 r. pozwana złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowisko pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia, wskazując, że uregulowała należności wynikające z większości faktur VAT, będących przedmiotem pozwu. Strona pozwana zakwestionowała natomiast podstawę do wystawienia faktury za przyjazd grupy interwencyjnej (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 25-28).

W piśmie procesowym powód cofnął powództwo co do kwoty 49,20 zł, tj. wartości faktury VAT nr (...), podtrzymując żądanie pozwu w pozostałej części. Jednocześnie strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 57,53 zł, tj. o roszczenie wynikającej z faktur VAT nr: (...) i (...) (pismo procesowe z dnia 21. sierpnia 2018 roku, k. 44-48, pismo procesowe z dnia 19. stycznia 2018 r., k. 82-84, pismo procesowe z dnia 19. marca 2018 r., k. 92-92v., pismo procesowe z dnia 17. maja 2019 r., k. 97).

Na rozprawie w dniu 28. maja 2019 roku strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia co do rozszerzonego powództwa oraz wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie pozwu. Strona pozwana podniosła ponadto zarzut nierzetelnego wykonywania usług przez powoda (protokół z rozprawy, k. 112).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1. marca 2014 roku w K. doszło do zawarcia umowy nr (...) pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w W. jako Zleceniobiorcą, a A. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Apteka mgr farmacji A. M. w miejscowości S., jako Zleceniodawcą. Na mocy zawartej umowy Zleceniobiorca zobowiązał się pozostawać w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie w miejscowości O.. Z kolei Zleceniodawca zobowiązał się do uiszczenia Zleceniobiorcy wynagrodzenia w formie miesięcznego abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 40,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT, płatne zgodnie z otrzymaną fakturą, nie później niż do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania usługi. Strony uzgodniły ponadto, że w przypadku występowania nieuzasadnionych lub fałszywych alarmów, pierwsze trzy przyjazdy grup interwencyjnych w miesiącu są bezpłatne, natomiast każdy następny przyjazd jest płatny przez Zleceniodawcę w wysokości 30,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT. Alarm nie zostanie uznany za fałszywy, jeżeli w ciągu 60 sekund od jego powstania nastąpi prawidłowe odwołanie interwencji przez podanie indywidualnego kodu identyfikacyjnego. Zleceniodawca zobowiązał się ponadto do utrzymywania systemu alarmowego w stanie dobrej sprawności technicznej przez systematyczne dokonywanie czynności konserwacyjnych przez uprawnionego instalatora, a także do wykonywania okresowych kontroli prawidłowości działania systemu. Strony ustaliły także, iż

Zleceniobiorca nie będzie ponosił odpowiedzialności za szkody powstałe z braku wykonania usługi, powstałe wskutek nieprawidłowej pracy poszczególnych urządzeń lokalnego systemu (okoliczności bezsporne; umowa nr (...), k. 9-9v.).

W dniu 16. września 2014 roku w K., pomiędzy spółką (...) a A. M., doszło do zawarcia kolejnej umowy – nr M./ (...). Na mocy zawartej umowy Zleceniobiorca zobowiązał się pozostawać w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie w miejscowości K.. Z kolei Zleceniodawca zobowiązał się do uiszczenia Zleceniobiorecy wynagrodzenia w formie miesięcznego abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 40,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT, płatne zgodnie z otrzymaną fakturą, nie później niż do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania usługi. Strony uzgodniły ponadto, że w przypadku występowania nieuzasadnionych lub fałszywych alarmów, pierwsze dwa przyjazdy grup interwencyjnych w miesiącu są bezpłatne, natomiast każdy następny przyjazd jest płatny przez Zleceniodawcę w wysokości 30,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT. Alarm nie zostanie uznany za fałszywy, jeżeli w ciągu 60 sekund od jego powstania nastąpi prawidłowe odwołanie interwencji przez podanie indywidualnego kodu identyfikacyjnego. Zleceniodawca zobowiązał się ponadto do utrzymywania systemu alarmowego w stanie dobrej sprawności technicznej przez systematyczne dokonywanie czynności konserwacyjnych przez uprawnionego instalatora, a także do wykonywania okresowych kontroli prawidłowości działania systemu. Strony ustaliły także, iż Zleceniobiorca nie będzie ponosił odpowiedzialności za szkody powstałe z braku wykonania usługi, powstałe wskutek nieprawidłowej pracy poszczególnych urządzeń lokalnego systemu (okoliczności bezsporne; umowa nr (...), k. 10-10v.).

Na podstawie powyższych umów spółka (...) wystawiła na rachunek A. M. następujące faktury VAT z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi:

- nr (...) z dnia 31. grudnia 2014 roku na kwotę 49,20 zł brutto,
- nr (...) z dnia 31. grudnia 2015 roku na kwotę 49,20 zł brutto,
- nr (...) z dnia 1. kwietnia 2015 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 15. kwietnia 2015 roku - za marzec 2015 r.,
- nr (...) z dnia 2. maja 2015 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 16. maja 2015 roku - za kwiecień 2015 r.,
- nr (...) z dnia 1. czerwca 2015 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 15. czerwca 2015 roku - za maj 2015 r.
- nr (...) z dnia 2. listopada 2015 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 16. listopada 2015 roku - za październik 2015 r.
- nr (...) z dnia 2. stycznia 2016 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 15. stycznia 2016 roku - za grudzień 2015 r.,
- nr (...) z dnia 2. maja 2016 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 16. maja 2016 roku - za kwiecień 2015 r.,
- nr (...) z dnia 1. czerwca 2016 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 15. czerwca 2016 roku - za maj 2016 r.
- nr (...) z dnia 1. lipca 2016 roku na kwotę 49,20 zł brutto z terminem płatności do dnia 15. lipca 2016 roku - za czerwiec 2016 r.

(okoliczności bezsporne; faktury VAT, k. 11-15v., rozliczenie należności klienta, k. 49-51).

W lutym 2015 roku w obiekcie w miejscowości O. wystąpiła awaria nadajnika, w związku z czym w dniu 20. lutego 2015 r. została zrealizowana usługa serwisowa dotycząca wymiany urządzenia na wolne od wad. Jednocześnie spółka (...) wystawiła fakturę korygującą do faktury VAT za miesiąc luty 2015 roku (pismo spółki (...) z dnia 25. lutego 2015 r., k. 110, faktura korygująca, k. 111).

W dniu 26. października 2015 roku A. M. wpłaciła na rachunek spółki (...) kwotę 98,40 zł, tytułem zapłaty za abonament monitorowania i interwencji w obiekcie w K. w miesiącach: wrzesień-październik 2015 roku. Powyższa kwota została zaksięgowana zgodnie z dyspozycją (okoliczności bezsporne; potwierdzenie dokonania przelewu, k. 31, rozliczenie należności klienta, k. 49-57, zestawienie zaksięgowanych wpłat, k. 52).

W dniu 8. lutego 2016 roku A. M. wpłaciła na rachunek spółki (...) kwotę 49,20 zł, tytułem zapłaty za abonament monitorowania i interwencji w styczniu 2016 roku. Powyższa kwota została omyłkowo zaksięgowana przez spółkę (...) na poczet należności wynikającej z faktur VAT nr: (...) i (...). Powyższa kwota została przeksięgowana przez spółkę na poczet właściwej faktury VAT – nr (...), w dniu 21. sierpnia 2017 roku (okoliczności bezsporne; potwierdzenie dokonania przelewu, k. 33, rozliczenie należności klienta, k. 49-57, zestawienie zaksięgowanych wpłat, k. 52).

W marcu 2016 roku na obiekcie w K. odnotowano 4 fałszywe alarmy. Alarmy wystąpiły w dniach: 10 marca o godz. 20:04 i 21:34, 11 marca o godz. 21:50 oraz 26. marca o godz. 19:29. Żaden z tych alarmów nie został odwołany przez A. M. w ciągu 60 sekund, w związku z czym na obiekt Zleceniodawcy został wysłany patrol interwencyjny. A. M. odwoływała alarm po przyjeździe grupy interwencyjnej (zapis ze stacji monitorowania, k. 53-57).

W dniu 1. kwietnia 2016 roku spółka (...) wystawiła na rachunek A. M. fakturę VAT nr (...) na kwotę 73,80 zł brutto, z terminem płatności do dnia 21. kwietnia 2016 roku, tytułem dwóch nieuzasadnionych, nieodwołanych przyjazdów grupy interwencyjnej w marcu 2016 roku na obiekt w K. (faktura VAT, k. 13v.).

W dniu 15. lipca 2016 roku A. M. wpłaciła na rachunek spółki (...) kwotę 98,40 zł, tytułem zapłaty za abonament. Powyższą kwotę spółka (...) zaksięgowała na poczet należności z faktur VAT nr: (...) i w części, tj. co do kwoty 41,66 zł, na poczet faktury VAT nr (...) i w zakresie kwoty 7,54 zł na poczet faktury VAT nr (...) (okoliczności bezsporne; potwierdzenie dokonania przelewu, k. 32, rozliczenie należności klienta, k. 49-57, zestawienie zaksięgowanych wpłat, k. 52).

Pismem z dnia 22. listopada 2016 roku spółka (...) wezwała A. M. do zapłaty kwoty 425,74 zł wraz z odsetkami w wysokości 25,79 zł, tytułem nieuregulowanych faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 16, rozliczenie należności klienta, k. 49-57).

Stan faktyczny opisany powyżej był w przeważającej części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28. maja 2019 r. Sąd pominął wniosek dowodowy strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanej zgłoszony po raz pierwszy na rozprawie w dniu 28. maja 2019 roku, jako objęty prekluzją dowodową na mocy art. 207 § 6 k.p.c. Zgodnie z jego treścią, Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Strona pozwana nie uprawdopodobniła, że potrzeba powołania tego dowodu wynika później. Strona pozwana bowiem na etapie

sporządzania sprzeciwu od nakazu zapłaty posiadała już wiedzę co do stanowiska powoda, które w toku postępowania nie uległo zmianie. Co więcej, strona pozwana miała także możliwość złożenia pisma przygotowawczego, celem ustosunkowania się do rozszerzonego powództwa, z czego nie skorzystała. Wskazać bowiem należy, że zarządzeniem z dnia 18. czerwca 2018 r. pełnomocnik pozwanej został zobowiązany do ustosunkowania się do stanowiska powoda co do rozszerzonego powództwa, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia wezwania. Powyższe wezwanie zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanej w dniu 2. lipca 2018 roku. Strona pozwana nie ustosunkowała się do stanowiska strony powodowej w wyznaczonym terminie. W związku z powyższym nowy wniosek dowodowy w postaci przesłuchania pozwanej, winien zostać zgłoszony w samym sprzeciwie od nakazu zapłaty, a najpóźniej w piśmie przygotowawczy, do którego złożenia pozwana została zobowiązana. Wobec niedokonania tych czynności w przewidzianym terminie, zgłoszony na rozprawie w dniu 28. maja 2019 roku dowód z przesłuchania pozwanej uległ prekluzji. Pełnomocnik pozwanej nie wykazał (ani nie twierdził nawet), żeby w sprawie zachodziły wyjątkowe okoliczności, o których mowa w analizowanym przepisie. Jest nadto oczywiste, że uwzględnienie spóźnionych wniosków dowodowych prowadziłoby do wydłużenia postępowania w sprawie, skoro strona pozwana sformułowała wniosek o przeprowadzenie zgłoszonego dowodu w drodze pomocy sądowej a Sąd nie miał możliwości rozpoznać tego wniosku na posiedzeniu niejawnym. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, nowy dowód, powołany przez pełnomocnika pozwanej dopiero na rozprawie w dniu 28. maja 2019 roku, zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania, a w konsekwencji nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Rozważania merytoryczne należy poprzedzić ustaleniem ostatecznego zakresu dochodzonego roszczenia, którego rozmiar wynika ze złożonego przez powoda oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu. Powód cofnął powództwo o kwotę 49,20 zł, w związku z dokonaniem wpłaty tej kwoty przez powódkę w dniu 8. lutego 2016 r.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 3 powołanego wyżej przepisu, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu, dokonane w niniejszej sprawie cofnięcie pozwu w zakresie dochodzonego w sprawie roszczenia, nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem, ani z zasadami współżycia społecznego. W konsekwencji dokonana przez powoda czynność dyspozytywna wywołała zamierzony przez niego skutek prawny.

W związku z czym, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w części dotyczącej kwoty 49,20 zł, a w pozostałym zakresie rozstrzygał sprawę co do meritum.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartych z pozwaną umów monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego i podejmowania interwencji.

W ocenie Sądu powyższe umowy uznać należy za umowy o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zawarte przez strony umowy mają charakter konsensualny, dwustronnie zobowiązujący, odpłatny i wzajemny, gdyż wynagrodzenie należne zleceniobiorcy stanowi ekwiwalent świadczonych przez niego usług.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia powyższych umów, jak również okoliczność ich wykonania przez powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również obowiązków z nich wynikających w postaci zapłaty umówionego

miesięcznego wynagrodzenia, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Strona pozwana podniosła natomiast, iż żądanie pozwu jest bezzasadne z uwagi na przedawnienie roszczeń powoda w zakresie części faktur VAT objętych żądaniem pozwu oraz wobec spełnienia przez pozwaną świadczenia. Strona pozwana zakwestionowała także zasadność wystawienia przez powoda faktury VAT za nieuzasadnione i nieodwołane przyjazdy grup interwencyjnych, wskazując, iż nie wzywała ona patrolu interwencyjnego.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 751 pkt 1 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. Jak wynika z przedłożonego przez powoda dokumentu – rozliczenie należności klienta, roszczenia o zapłatę z tytułu świadczonych usług udokumentowane fakturami VAT nr: (...) i (...) uległy przedawnieniu w dniu 31. grudnia 2016 roku. Pozew został wniesiony w dniu 12. stycznia 2017 roku, a zatem w dniu jego wniesienia roszczenia z powyższych faktur VAT były już przedawnione, wobec czego powództwo w tym zakresie, tj. w zakresie kwoty 57,53 zł, należało oddalić.

W związku z powyższym przedawnieniu uległo również roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w zapłacie powyższej należności. W uchwale z dnia 26. stycznia 2005 r. (III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149) Sąd Najwyższy przesądził, że roszczenie o zapłatę odsetek od nieuregulowanej należności nie może być dochodzone w sytuacji, gdy nie może być skutecznie dochodzone przed sądem roszczenie główne, które już się przedawniło. Dlatego też w przypadku, gdy wynagrodzenie nie zostało uiszczone, odsetki od niego przedawniają się wraz z przedawnieniem roszczenia o zapłatę.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umów oraz podstawy do wystawienia na rachunek pozwanej faktur VAT, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeśli chodzi o okoliczność wykonania umowy oraz wysokość wynagrodzenia przysługującego powodowi z tego tytułu, to w ocenie Sądu, powód sprostą powyższemu obowiązkowi. Jak wskazano powyżej, pomiędzy stronami poza sporem pozostawała okoliczność zawarcia umowy i jej wykonywania przez powoda w okresie objętym żądaniem pozwu. Wprawdzie strona pozwana podniosła na rozprawie w dniu 28. maja 2019 roku zarzut nienależytego wykonania umowy przez powoda, na potwierdzenie czego przedstawiła uwzględnioną przez powoda reklamację, jednakże dotyczyło to okresu nie objętego żądaniem pozwu. Sporem nie była również objęta wysokość należnego wynagrodzenia z tytułu świadczonych przez powoda usług monitoringu i podejmowania interwencji, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Tym samym roszczenie powoda w zakresie kwoty 376,54 zł, wynikającej z faktur VAT nr (...) wystawionych tytułem abonamentu za monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego i podejmowanie interwencji, okazało się zasadne.

Co do wynagrodzenia za nieuzasadnione i nieodwołane przyjazdy grupy interwencyjnej, to roszczenie w tym zakresie również okazało się zasadne. Podstawą tego żądania jest postanowienie umowne - §5 ust. 11 umowy nr (...), zgodnie z którym w przypadku nieuzasadnionych i nieodwołanych fałszywych alarmów (w czasie 60 sekund od chwili wywołania podając swój indywidualny kod identyfikacyjny), pierwsze dwa przyjazdy grup interwencyjnych w miesiącu są bezpłatne, natomiast każdy następny przyjazd jest płatny przez abonenta w wysokości 30 zł wraz z podatkiem VAT. Pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty podniosła, że wystawiona przez powoda faktura VAT jest niezasadna, gdyż nie wzywała ona patrolu interwencyjnego do obiektu w K..

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego, to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że w ogóle powyższe sytuacje miały miejsce, w szczególności poprzez udowodnienie okoliczności zaistnienia nieuzasadnionych i nieodwołanych alarmów i przyjazdów grupy interwencyjnej. W ocenie Sądu strona powodowa sprostą powyższemu obowiązkowi. Na potwierdzenie powyższych okoliczności, powód przedłożył wydruki ze stacji monitorowania sygnałów, z których wynikała liczba przyjazdów grup interwencyjnych do obiektu w K., na skutek włączenia się alarmu

i nieodwołania interwencji. Jak wynika z wydruku z centrum monitorowania, za miesiąc marzec 2016 roku, na obiekcie w K. odnotowano 4 fałszywe alarmy. Alarmy wystąpiły w dniach: 10 marca o godz. 20:04 i 21:34, 11 marca o godz. 21:50 oraz 26. marca o godz. 19:29. Żaden z tych alarmów nie został odwołany przez A. M. w ciągu 60 sekund.

Wymaga w tym miejscu zaznaczenia, że pozwana nie kwestionowała w toku postępowania, że przyjazdy grup interwencyjnych, w liczbie wskazanej na fakturze VAT objętej żądaniem pozwu, miały faktycznie miejsce. Podniosła wyłącznie, że nieuzasadnione przyjazdy grup interwencyjnych nie wynikały z jej działania. Wskazać jednakże należy, iż jak wynika z treści umowy, to na pozwanej spoczywał obowiązek odwołania interwencji w przypadku fałszywego alarmu. Pozwana nie podjęła jednakże takich czynności w wyznaczonym czasie. Odwołanie alarmu następowało dopiero po przyjeździe patrolu na miejsce alarmu. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że głównym zobowiązaniem powoda było stałe monitorowanie obiektu pozwanego, odbieranie sygnałów alarmowych, a także reakcja na wszystkie uzasadnione sygnały alarmowe, a zatem ochrona mienia pozwanej w razie faktycznego zagrożenia, przy czym wyjazd grupy interwencyjnej do obiektu na skutek sygnałów nieuzasadnionych był dodatkowo płatny.

Tym samym, w ocenie Sądu, za zasadne uznać należy wystawienie przez powoda faktury VAT za nieuzasadnione i nieodwołane przyjazdy grup interwencyjnych w marcu 2016 r. Zatem za zasadne uznać należy, iż powodowi przysługuje od pozwanego wynagrodzenie za nieuzasadnione i nieodwołane przyjazdy grup interwencyjnych, w łącznej wysokości 73,80 zł.

Jeśli zaś chodzi o zarzut spełnienia świadczenia, to zasługiwał on na uwzględnienie w zakresie roszczenia powoda wynikającego z faktury VAT nr (...). Wprawdzie strona powodowa cofnęła powództwo w tym zakresie, jednakże ustalenie czy świadczenie w tym zakresie zostało spełnione przed dniem wniesienia pozwu, miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w pozostałej części.

Strona pozwana wskazała bowiem, iż powyższe świadczenie zostało przez nią spełnione w dniu 8. lutego 2016 r. Na potwierdzenie tej okoliczności strona pozwana przedłożyła wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty potwierdzenie dokonania przelewu z dnia 8. lutego 2016 r. na kwotę 49,20 zł. W tytule tego przelewu pozwana wskazała, iż dokonała zapłaty na poczet opłaty za miesiąc styczeń 2016 roku. Strona powodowa zaksięgowała natomiast powyższą wpłatę na poczet faktur VAT nr: (...) i (...), a zatem niezgodnie z wolą pozwanej. W ocenie Sądu powód dokonał zarachowania dokonanej przez stronę pozwaną wpłaty w sposób nieprawidłowy. Powód jednakże w wyniku dostrzeżenia tej omyłki, w dniu 21. sierpnia 2017 roku dokonał prawidłowego zaksięgowania powyższej kwoty, tj. zgodnie z dyspozycją pozwanej z tytułu przelewu.

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie zarzut pozwanej co do spełnienia świadczenia także w zakresie pozostałych faktur VAT objętych żądaniem pozwu. Strona pozwana na potwierdzenie swoich twierdzeń przedłożyła potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 26. października 2015 roku i 15. lipca 2016 roku. Wskazać jednakże należy, że jeżeli chodzi o dokonaną zapłatę w dniu 26. października 2015 r. w kwocie 98,40 zł, to pozwana wskazała, iż dokonuje tej zapłaty na poczet faktur VAT za miesiąc wrzesień i październik 2015 roku, tak też zaksięgował powyższą wpłatę powód. Wskazać jednakże należy, że powyższa okoliczność nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem powyższe faktury VAT nie były objęte żądaniem pozwu. Jeśli zaś chodzi o dokonaną w dniu 15. lipca 2016 r. wpłatę w wysokości 98,40 zł, to wskazać należy, że powód w tym przypadku również prawidłowo zarachował powyższą kwotę. Strona pozwana w tytule przelewu wskazała, iż dokonuje zapłaty za abonament, nie wskazując za jaki okres, w związku z czym powód zaksięgował tę wpłatę na poczet najdawniej wymagalnego długu – trzech faktur VAT: w całości na poczet jednej faktury nieobjętych żądaniem pozwu ((...)) i w części (7,54 zł) na poczet faktury VAT nr (...) oraz w części (41,66 zł) na poczet faktury VAT nr (...). Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet dawnego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Stosownie do treści § 3 w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów - na poczet najdawniej wymagalnego. Pozwana uiszczając kwotę 98,40 zł wskazała, iż przeznaczają ją na pokrycie należności z tytułu abonamentu, nie precyzując który dług chce zaspokoić.

Jeżeli zatem dłużnik nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia, wierzyciel może zarachować świadczenie wedle swojego uznania. Strona powodowa, jako wierzyciel, była zatem uprawniona do zaliczenia dokonanej przez pozwaną zapłaty w pierwszej kolejności na poczet długu najdawniej wymagalnego.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę w wysokości 399,62 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 376,54 zł oraz skapitalizowane na podstawie art. 482 § 1 k.c. odsetki w kwocie 23,08 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Sąd oddalił ponadto powództwo w nieznaczej części w zakresie żądania odsetkowego pozwu. Strona powodowa wniosła o zasądzenie skapitalizowanych odsetek ustawowych - w wysokości 2,94 zł – naliczonych od kwoty 49,20 zł za okres od dnia wymagalności faktury VAT nr (...), tj. od dnia 16. stycznia 2016 roku do dnia wystawienia wezwania do zapłaty, tj. do dnia 22. listopada 2016 roku. Tymczasem strona pozwana uregulowała powyższą należność w dniu 8. lutego 2016 roku, w związku z czym Sąd zasądził skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie powyższej faktury VAT w wysokości 0,23 zł, tj. za okres od dnia 16. stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - 8. lutego 2016 roku. W pozostałym zaś zakresie oddalił żądanie odsetkowe pozwu jako niezasadne.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o świadczenie usług została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Sąd uznał, że choć zasadą jest, że w przypadku cofnięcia pozwu to powód, zgodnie z treścią art. 203 § 2 i § 3 k.p.c., jest stroną zobowiązaną do zwrotu kosztów procesu, to jednak dopuszczalne są od niej wyjątki.

Stosownie do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 lutego 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/10, które Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w pełni podziela, „obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew”.

Zważywszy na powyższe, należy wskazać, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 12. stycznia 2017 roku pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz powoda świadczenia pieniężnego z tytułu należnego jej wynagrodzenia za świadczone w ramach zawartych umów usługi. Jednakże spełnienie części świadczenia, w wysokości 49,20 zł, na rzecz powoda nastąpiło - jak ustalono w toku postępowania – w dniu 8. lutego 2016 roku, tj. przed wytoczeniem powództwa. Dlatego też trzeba uznać, że wystąpienie przez powoda z powództwem w niniejszej sprawie, w tym zakresie, nie można uznać za uzasadnione w momencie wytoczenia powództwa i niezbędne do celowego dochodzenia przez powoda swoich praw.

W związku z powyższym należało dokonać stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwana w części, w jakiej Sąd postępowanie oddalił oraz umorzył. W konsekwencji, powód wygrał proces w 79%, zaś pozwana w 21%.

Wydatki poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) w kwocie 270,00 zł, opłaty od pozwu w wysokości 30,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł (łącznie 317 zł).

Na wydatki poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie składały się natomiast: wynagrodzenie pełnomocnika należnego stosownie do § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800) w kwocie 270,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 34,00 zł (łącznie 304 zł).

Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w kwocie 621,00 zł. Ponieważ pozwana winna ponieść 79% kosztów procesu, Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 186,59 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.